

ἀνακοινώσεις ἔκαμε κι' ἐκείνος οὐκ ὀλίγας,
Μαλτέζος καὶ Ροντόπουλος, γιατροὶ σπουδῆς ποικίλης,
ἀλλὰ κι' ὁ κυκνοτρόχλος παριστατο Τραχίλης,
κι' ἄλλοι ποῦ δὲν τοὺς γνῶρισκα, ντοτόροι διαβασμένοι,
κι' ἀπὸ τὴν Ἀκαντέμια τοῖ Παντότας βγαλμένοι.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, δὲν ἦταν ἐκεῖ πέρα
καεῖς κτηνιατρος γιὰ σέ ;

Φ.— Κακὴ ψυχρὴ σου ἔμερα.
Παρέστη κι' ὁ τῶν Ἀθηνῶν Κοιμωὺς ὁ στωμίλος,
κι' ὁ Παπαγιάννης τῶν παιδιῶν, ὅσπερ πολλοὺς ὁ ζῆλος,
ἐν ἄλλοις λόγους Γραμματεὺς αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου,
τοῦ τόσον σωτηρίου,

τοῦ γενομένου ἁγῶν κλεινῶν ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα
κατὰ τὸν μέγαν κι' εἰκοστὸν μετὰ Χριστὸν αἰῶνα,
ἡσυχῶς βασιλεύοντος τοῦ Γεωργίου πρώτου
καὶ κυβερνῶντος Θεοδωρῆ τοῦ σανδοπροβλήτου,
χειροκροτοῦντος δὲ θεομῆς ἐμοῦ τοῦ πατριώτου
καὶ καθενὸς πολυπαθοῦς καὶ σοῦ τοῦ παραλύτου.

Χειροῦργου γέρας ἔφερε κι' ὁ νέος Γερουλῶνος,
κι' ἐγὼ πρὸς τὸ Συνέδριον σταφραεῖς ὑπερπράγας
ὀρεβοῦρ ὀρεβοῦρ ἀνέκραξας φρενήρης,
ὅσπταν νά, βρέ Περικλῆ, κι' ὁ κύριος Γκῆνιρης,
ὅπου σωφρόνας κυβερνᾷ τὸ βουρλιμένο σῆπτι
τοῦ μακαρίτου Χιώτη καὶ Ζωρῆ Δρομοκίτη.
Μὲ πλῆθος ζουρλομκνῶν προβάλλει μὲς ἁτὴ μίσση
καὶ προσπαθεῖ καὶ τοὺς γιατροὺς κι' ἐμὲ νὰ σφικτοδέτη.

Πλὴν εἰς αὐτὰ τὰ χωρὰτὰ ποσῶς μὴ διδῆς πίστιν
καὶ εἰδου πάντ' ἀληθινὸν τῆς Ἐπιστάμης μυστήν.
Κλίνε καὶ σὺ τὸ γόνυ σου πρὸς τοὺς Ἀσκληπιάδας
καὶ τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς,
ὅπου κι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς
κρατοῦν ἀσθέτους τὰς λαμπράς τῆς Ἐπιστάμης δῆδας.

Π.— Κι' ἐγὼ μὲς ἁτὸ Συνέδριον ἐπῆγα, Φασουλῆ,
ποῦ λέγεται Βουλῆ,
κι' ἔλεσινὸς κι' ἀνήμπορος ἐμπρὸς τῆς ἐσταμάτησκα,
κι' εἶδα τὴν ψωροκώσταν, τὴν δόλια τὴν σκακίστια,
κι' ἄκουσα τούτη τὴν κυρὰ
νὰ λερῆ τέτοια θλιβερά.

Ἐγὼμ' ἐκείνη ποῦ πονῶ καὶ παιζῶ Καρκίσιο,
ποῦ τόσο μὲ γιατρεῖνε καὶ γιατρεῖν δὲν ἔρισκω.
Ἄπὸ ντοτόρους δὲν ἔμπορῶ μὴν ὄρα νὰ γλυτώσω,
καὶ τῶρα πάλ' ἡ καφερῆ
ἔχω γιατρὸν τὸν Θεοδωρῆ,
κι' ἐνέσιες οἰκονομῶν μοῦ κάνει κάθε τόσο.

Ἀναστανῆζ καὶ βογγῶ
ἁτῆς φτώχειας τὸ κρεββάτι...
βλέπω κι' ἐκείνον τὸν μουγγὸ
κι' ἐκείνον τὸν Κορριάτη.

Γιατροὶ μου ἔγιναν κι' αὐτοὶ
καὶ δόκτορες μεγάλοι...
μοῦ λέν κι' οἱ δύο τῶν ἁτ' αὐτῆ
κι' ὁ γέρος ἁτὸ κεφάλι.

Μὲ δέρνει παραλήρημα, πολλὸς παρῶσμος,
κι' ὁ Θεοδωρῆ ποῦ κυβερνᾷ

θερμὸ κλοῦτηρι μοῦ περνᾷ,
ποῦ τῆς μουρλούζας λέγεται προῦπολογισμός.

Θὰ τὰ κορδῶσω, Κορδῶνῆ, ντοτόροι Κορδῶνατοι,
κι' ὁ Θεοδωρῆ τῆς συνταγῆς ζεστῆς τοῦ Κορριάτη.
Θέλει δικά τοῦ βότανου, θέλει δικιὰς τοῦ κούραϊς,
καὶ σβύνει τῶρα μὲ θυμὸς
τοῦ Κερκυραίου τοὺς νομοῦς,
καὶ τῶν ἐπάρχων μὲ φρετὴ ψηλοκαπελαδοῦραϊς.

Κι' ὁ Κόντες ὅταν τῆμαθε πολὺ τοῦ κακοφάνη
καὶ μυστικὸ συμβούλι μὲ τὸν Ζαήμη κάνει.
Καὶ σφαιφονοῦνε σοβαροὶ
νὰ στρώσουν πεσιέτα,
καὶ τοῦ ντοτόρου Θεοδωρῆ
νὰ σχίσουν τὴν ρεσιέτα.

Κι' ὁ Θεοδωρῆς εἶνεται ἁτὸν Κόντε μὲ σανιδι
κι' αὐτὸς μὲ τὸ σκαρπίνι τοῦ κτυπᾷ τὸν Κορδονίδη,
κι' ἐγὼ προσμένω γιατρεῖν, στρατεύματα καὶ στολούς...
κλάψετε καὶ τὴν ἄρρωστη καὶ τοὺς γιατροὺς τῆς ὄλουρ.

Τέτοια καὶ πάλι θλιβερά
φωναζ' ἡ κακοφάνη,
καὶ μὴ ρωτῆς, βρέ μασκαρῆ,
τί λύπη ποῦ τὴν ἔπληρα.

Φ.— Αὐτὰ τὰ νέα ποῦ μοῦ λές γλίχια φορατὶς μοῦ τᾶπες...
Π.— Ὅρες λοιπὸν κατὰμουρα μὲ μουντζα καὶ τρεῖς φάπια.

Καὶ καμπόδαϊς ποικιλίας, ἠἴδλους λόγους ἠγγελίας.

Σκουπιδιάς, τυτόστιν ἔπος αὐτορικὸν.
μὲ γλῶσσαν Ἀσκαράτου, ὄντως μοναδικόν.
Σ' ἕνα μεγάλο κῆρο διάφορα σκουπιδία,
τουρβούραϊς, φουστανελίαις, τρήχαις, ἀποκατενίαις,
κάνουν Βουλῆ σπουδία κι' ἀκούς ρητορικαῖς,
κι' ἕνας τοῦ πετρελαίου πρωτεύει τενεαῖς.
Κι' ἐξιστοροῦν ἐμμέτρους πομπὰς λογιῆς λογιῆς
φαυλεπιφάουλο γῆς,
μὰ λένε τέτοιους στίχους ἐκείνα τὰ σκουπιδία,
ποῦ γίνονται τῆς Μούσης πολύτιμα στολιδία.
Ἔργον τοῦ Πολυτίου τοῦ Δημητριοπούλου,
τῆς μουσολῆπτοῦ λύρας θεράποντος καὶ δούλου.

Ἐτὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὖξων εἰκοσιετρία
κατὰφωτος καὶ μέγας κι' ἕλος κοκεταρῆ
οἶκος βασιλικῆς
κι' ἐμποροραπτικῆς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαζωάνου,
ποῦ γνῶρισε τὸ γόστον κάθε πρωτευουσάνου.
Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δικὴ του,
κι' ἔχει πελάτας τόσοσ κατενθουσιασμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτικὴ του.
Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκείνον ὄλοένα,
καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ φέρε με κι' ἐμένα
καὶ κάνε με κωδράμι καὶ δακτυλιδιέ μίσση,
καὶ τρεῖς εὐτυχημένους ἐκείνος ποῦ θὰ πῆσῃ
ἁτὸν Γεώργη τὴν ψαλλίδα, ἁτὸν Γεώργη τὴν βελόνα,
κι' αὐτὴν ὑπερψοῦτε καὶ νῦν καὶ ἁτὸν αἰῶνα.